

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Jany Komínkové v právní věci **žalobce S.S.**, zastoupeného Doc. JUDr. et Mgr. Janem Brázdou, Ph.D., advokátem, se sídlem Plzeň, Malá 6, proti **žalovanému Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11.3.2015, č.j. DSH/2985/15,

t a k t o:

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 11.3.2015, č.j. DSH/2985/15, se z r u š u j e a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je p o v i n e n uhradit žalobci náklady řízení ve výši 15.342 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Doc. JUDr. et Mgr. Jana Brázdy, Ph.D.**

O d ů v o d n ě n í

I.

Napadené rozhodnutí.

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11.3.2015, č.j. DSH/2985/15 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Plzně (dále jen „*prvoinstanční orgán*“) ze dne 27.11.2014, č.j. MMP/177167/14/29 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Prvoinstančním rozhodnutím byly zamítnuty námitky žalobce proti provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče (žalobce) a provedený záznam byl potvrzen.

II. Žaloba.

Žalobce žalobu odůvodnil třemi skupinami žalobních bodů.

V první skupině žalobních bodů, uvozené slovy „*Žalobce nebyl vyzván k doplnění odvolání*“, žalobce uvedl, že byl postupem správního orgánu ve smyslu § 65 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „*správní řád*“), zkrácen na svých právech takovým způsobem, že to mělo za následek nezákonné rozhodnutí. Žalobce předně konstatuje, že bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces. Žalobce podal v zákonné lhůtě odvolání s tím, že do deseti pracovních dnů bude odvolání doplněno o konkrétní odvolací důvody a o vady shledané ve vydaném rozhodnutí. Toto správní orgán nereflektoval a ani žalobce nevyzval k doplnění podaného odvolání, tak jak je ustálenou praxí správních orgánů ve shodných či obdobných věcech. V tomto dal žalobci za pravdu i žalovaný, který takto vadný spisový materiál vrátil prvoinstančnímu orgánu k doplnění konkrétních odvolacích důvodů. Je tedy zjevné, že již prvoinstanční orgán se věcí nezabýval dostatečně a nevzal v potaz veškeré důkazy, které byly součástí spisového materiálu.

Ve druhé skupině žalobních bodů, uvozené slovy „*Nereflektování odvolacích důvodů*“, žalobce namítal, že se žalovaný naprosto nezabýval předloženými důkazními prostředky. Přílohou doplněného odvolání bylo i rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24.4.2014, č.j. MSK 49924/2014, vydané ve věci shodné, tedy ve věci odvolání proti rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Z rozhodnutí je zcela zřejmé, že je běžnou praxí odvolacího správního orgánu posuzovat i jednotlivé podklady (rozhodnutí v blokových řízeních) z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče. Z rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje jednoznačně vyplývá, že se odvolací orgán zabýval kvalitou provedení jednotlivých rozhodnutí (v blokových řízeních) a také že jednotlivá rozhodnutí (v blokových řízeních) po posouzení označil za nezpůsobilá pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Z dalších rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ve věcech shodných či obdobných - rozhodnutí ze dne 22.10.2014, č.j. MSK 126113/2014, ze dne 12.11.2014, č.j. MSK 121761/2014 - vyplývá ustálenost práce odvolacího správního orgánu, a to hlavně ve skutečnosti, že odvolací správní orgán se zabývá způsobilostí jednotlivých rozhodnutí, na základě nichž jsou zaznamenávány body, kdy toto činí zejména na základě podaného odvolání, kdy odvolatel provedení takového posouzení požaduje a na možnou nezpůsobilost podkladů ve svém odvolání upozorňuje. Obdobný postup vyplývá již z rozhodnutí Městského úřadu Písek ze dne 19.1.2015 č.j. MUPI/2014/34902/CH-nám.BH/3, kdy městský úřad odmazal dva konkrétní záznamy z bodového hodnocení, které byly učiněny na základě nezpůsobilých podkladů. Dle správního řádu existuje zásada legitimního očekávání, kdy dle této zásady by správní orgány měly ve věcech se shodnými či obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně. Tato zásada se de iure týká sice vždy jednoho konkrétního správního orgánu, ovšem v případě orgánů veřejné moci, jakými jsou krajské úřady, kterých existuje na území České republiky pouze třináct (!), se žalobce domnívá, že i zde by měla existovat ustálená či alespoň obdobná praxe při posuzování věcí shodných či obdobných. Ačkoliv v českém právním systému neexistuje zvykové právo (precedens), užívání zásady legitimnosti jej de facto zavádí. Pokud tedy jeden správní orgán rozhoduje výše popsaným způsobem, není dle žalobce přiléhavé, aby totožný

správní orgán pouze v jiné místní působnosti rozhodoval a postupoval zcela odlišně. Tím by byla jednoznačně dotčena rovnost účastníků před zákonem, kdy tato rovnost je narušována pouze na základě místní příslušnosti k danému správnímu orgánu.

Ve třetí skupině žalobních bodů, uvozené slovy „*Nezpůsobilost podkladů pro záznam bodů*“ žalobce namítal, že v odvolání napadá jednotlivé podklady jako nezpůsobilé pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče. K tomu žalovaný uvádí, že tyto posuzovat nemůže, byť praxe popsána v bodě předcházejícím vypovídá o praxi jiné. Jediné důkazy, které žalovaný posuzuje, jsou oznámení od věcně příslušných oddělení policie, kterými je oznamována skutečnost, že žalobce měl spáchat přestupek, který s ním byl projednán, a bylo vydáno rozhodnutí v blokovém řízení. Dle žalobce nemůže být takovéto oznámení dostatečným důkazem a musí být vždy porovnáno s předmětným rozhodnutím, kterého se týká, tak aby mohla být vyloučena možná chyba lidského faktoru či možná zvláště orgánu veřejné moci. Žalobce respektuje názor správního orgánu, že rozhodnutí vydávané v blokovém řízení a blokové řízení samotné jsou velmi specifickým druhem řízení, ovšem toto konstatování nemůže omluvit nedostatky, které takové rozhodnutí nese z pohledu zákonem kladených požadavků na takovýto druh rozhodnutí. Příložená rozhodnutí v blokových řízeních série HG/2014 číslo bloku G 1498901 a série GF/2013 číslo bloku F 0832677, která nesplňují dle rozsudku Nejvyššího správního soudu dostatečnou individualizaci skutku pro rozhodnutí, a rozhodnutí v blokovém řízení série FC/2013 číslo bloku CI 404971, ze kterého je zřejmé, že byly dodrženy veškeré zákonem stanovené požadavky. Z uvedených rozhodnutí je patrné, že i přes specifickou daného druhu řízení lze rozhodnutí vydat v souladu se všemi zákonem kladenými požadavky, a to tak, aby bylo zcela zřejmé, o jaký přestupek se mělo jednat, kdy a kde mělo ke spáchání přestupku dojít a dle jakého ustanovení zákona byl přestupek kvalifikován a jaká zákonem stanovená povinnost měla být porušena. Z rozhodnutí by měly být patrné údaje o osobě přestupce, místu spáchání přestupku a době spáchání, mělo by být zcela jasné, čeho se měl přestupce dopustit a jakou povinnost stanovenou zákonem svým jednáním porušil. Argument, že přestupce svým podpisem dal souhlas s tímto druhem projednání a správností takového rozhodnutí tak, jak uvádí žalovaný, je dle žalobce naprosto nesprávný. Není možné, aby za správnost rozhodnutí vydaného správním orgánem odpovídal přestupce, a není možné po přestupci vyžadovat ani očekávat takovou znalost práva, aby mohl správnost rozhodnutí posoudit a na případnou nesprávnost upozornit a žádat její nápravu. V takovém případě pozbývá smyslu existence jakýchkoli orgánů veřejné moci. Dle žalobce není podklad způsobilý zejména v následujících případech: i) Pokud z rozhodnutí není patrné, jakého jednání se měl přestupce dopustit. V případě překročení nejvyšší povolené rychlosti rozhodně přestupkové jednání nevyplývá z popisu „*rychlost, R, RJ, rychlost v obci (mimo obec)*“. Jednoznačným porušením povinnosti je pouze překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci (mimo obec) s uvedením, že mělo být porušeno ustanovení § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu) či ustanovení § 18 odst. 3 téhož zákona v případě překročení rychlosti stanovené obecnou úpravou či případně porušení ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu v případě překročení nejvyšší povolené rychlosti stanovené místní úpravou. ii) Dále v případě porušení povinnosti nedržet za jízdy v ruce či jinak manipulovat s telefonním přístrojem není rozhodně dostatečným popisem přestupku formát „*telefonování za jízdy aj.*“. Dle § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu je zákonem stanovenou povinností řidiče povinnost nedržet při jízdě vozidlem v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové

zařízení. Z vydaného rozhodnutí musí tedy být zřejmé, že přestupce porušil tuto povinnost za jízdy a dopustil se jí jako řidič motorového vozidla, a tedy že pouze netelefonoval např. se sadou hands-free. iii) Z rozhodnutí dále musí být naprosto zřejmé, kde a kdy mělo ke spáchání přestupku dojít. Tedy, aby bylo možno vyloučit, že přestupek se stal mimo pozemní komunikaci a přestupce měl být případně trestán dle zákona o přestupcích a nikoli dle zákona o silničním provozu. iv) Údaje v rozhodnutí by měly být uvedeny čitelně, srozumitelně a přehledně tak, aby rozhodnutí mohlo být vůbec přezkoumáno. Pokud jsou údaje uvedené v rozhodnutí nečitelné, není možné na základě takového rozhodnutí evidovat body v bodovém hodnocení řidiče, neboť z rozhodnutí nejsou zřejmé okolnosti daného přestupku. Žalobce konečně uvedl, že z rozsudku Nejvyššího správního soudu (č.j. 4 As 127/2014-39) vyplývá, že pro způsobilost rozhodnutí postačuje jistá zkratkovitost při popisu přestupkového jednání, ovšem je v tomto rozsudku přesně vymezena. Z daného rozsudku však vyplývá, že je třeba takového podkladu posuzovat individuálně a není možné popisy skutku v rozhodnutí paušalizovat. Z rozsudku též vyplývá skutečnost, že správní orgán by se jednotlivými podklady měl zabývat tak, aby případně mohl vyloučit nicotnost či nezpůsobilost.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že se v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu ve svém rozhodnutí podrobně vyjádřil ke všem odvolacím důvodům i k rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje. Dále žalovaný uvedl, že pokutové bloky, jejichž ověřené kopie jsou součástí spisové materie, obsahují veškeré náležitosti pro to, aby mohly na jejich podkladě být zaznamenány body do bodového hodnocení řidiče. Ve spisové materii se nacházejí čtyři pokutové bloky, a to pokutový blok série UG/2008 č. G1860078-80 ze dne 4.10.2011, pokutový blok série AG/2009 č. G0669271 ze dne 16.10.2012, pokutový blok série FD/2013 č. D1103900 ze dne 25.9.2013 a pokutový blok série FC/2013 č. C1434902 ze dne 1.8.2014. Tyto pokutové bloky byly vydány za přestupek překročení rychlosti a držení hovorového nebo záznamového zařízení v ruce nebo jiným způsobem. Přestupek ze dne 1.8.2014 byl přezkoumán příslušným správním orgánem Policie ČR, který toto rozhodnutí vydal. Pokutové bloky, které žalobce ve svém vyjádření uvádí (jejich série a čísla), součástí spisové materie nejsou, přestože zde byly shromážděny všechny pokutové bloky, které žalobce namítá. K použité zkratce „R“ jako označení přestupku rychlosti žalovaný uvedl, že v případech těchto pokutových bloků, které spisová materie obsahuje, je vždy z celkového kontextu zcela zřejmé, že se jedná o přestupek překročení rychlosti, jelikož zkratka „R“ je doplněna údaji o stanovené a překročené rychlosti a výsledné rychlosti po odečtu. Dále je zde uvedeno zákonné označení přestupku. Skutečnost, že se v tomto případě jedná o překročení rychlosti, je zcela jednoznačná a je nezaměnitelná s žádným jiným přestupkovým jednáním, které by žalobce případně spáchal. K této problematice se vztahuje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4.9.2012, č.j. 7 As 94/2012-20, kde je uvedeno, že „... s rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifik blokového řízení je možno přijmout i strohé nebo zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje ustanovení § 85 odst. 4 zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkových formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Proto

postačuje uvedení přestupkového jednání zkratkami „jízda bez použití BP“ nebo „pásy“, jsou-li tyto zkratky doplněny odkazem na ustanovení zákona o přestupcích, ve kterém je přestupek specifikován, a na ustanovení zákona o silničním provozu, které přestupce porušil“. Závěrem žalovaný uvedl, že žalobce ani ve svém odvolání, ani v žalobě neuvádí konkrétní důvody, v čem přesně spatřuje nesprávnost některého z pokutových bloků, přičemž údajně nesprávně vyplněné pokutové bloky vyjmenované žalobcem, resp. jejich série a čísla se ve spisové dokumentaci nenacházejí. Dále žalovaný nesouhlasí s názorem žalobce, že považuje za nesprávný argument, že žalobce svým podpisem stvrdí souhlas s provedeným blokovým řízením. Naopak k tomuto žalovaný uvádí, že bez podpisu žalobce by blokové řízení vůbec neproběhlo, jelikož podpis přestupce je nedílnou součástí pokutového bloku, kdy okamžik podpisu pokutového bloku obviněným z přestupku je zároveň okamžikem vydání rozhodnutí v blokovém řízení a okamžikem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Tímto podpisem stvrzuje obviněný svůj souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku a s jeho projednáním v blokovém řízení. Žalovaný na základě výše uvedeného trvá na tom, že shromážděné pokutové bloky obsahují všechny náležitosti pro to, aby na základě nich mohl být zaznamenán příslušný počet bodů do registru řidičů.

IV.

Replika žalobce.

Žalobce v replice k vyjádření žalovaného uvedl, že má za to, že skutečnosti, které žalovaný ve svém vyjádření uvádí, jsou v rozporu s objektivní realitou a že žalovaný nepostupoval v souladu s § 2 odst. 1, 3 a § 3 správního řádu. Správní orgán II. stupně je dle žalobce povinen zkoumat - na rozdíl od soudu - nejen zákonnost, ale i správnost rozhodnutí orgánu I. stupně, o němž rozhoduje. Žalovaný nezkoumal veškeré skutečnosti, které mu přísluší zkoumat, neboť v případě, že by tak učinil, musel by dozajista zjistit, tak jako současný zástupce žalobce, že zákon o silničním provozu byl zákonem č. 133/2011 Sb. ze dne 3.5.2011 novelizován a součástí této novelizace byla i změna přílohy k zákonu o silničním provozu, kde je uveden přehled jednání spočívajících v porušení vybraných povinností stanovených předpisy o provozu na pozemních komunikacích a počet bodů za toto jednání. Tím došlo ke změně jednání spočívajícího v držení telefonního přístroje nebo jiného hovorového nebo záznamového zařízení v ruce nebo jiným způsobem při řízení vozidla, kdy toto jednání bylo z původních tří bodů po novelizaci ohodnoceno na pouhé dva body. Ustanovení § 123b odst. 2 zákona o silničním provozu uvádí, že záznam v registru řidičů provede příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností ke dni uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení nebo ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o uložení sankce za přestupek. Rozhodnutí Magistrátu města Plzně jakožto prvoinstančního orgánu bylo vydáno dne 2.11.2011. Proti tomuto rozhodnutí byl podán opravný prostředek - odvolání, o kterém rozhodoval žalovaný, který konstatuje, že odvolání bylo podáno včas a je přípustné. Žalovaný jakožto správní orgán II. stupně rozhodoval dne 10.1.2012 a rozhodnutí nabylo právní moci 17.1.2012. Tedy pravomocné rozhodnutí tak, jak uvádí § 123b zákona o silničním provozu, bylo dne 17.1.2012, kdy v té době již byl platný a účinný zákon č. 133/2011 Sb., který stanovil za držení telefonního přístroje dva body. Tudíž správní orgán, který měl v souladu s citovaným ustanovením zákona o silničním provozu zapsat žalobci za tento přestupek dva body, zapsal body tři, v rozporu s tehdy platným zákonem, a tím žalobce poškodil, neboť v době, kdy žalovaný přezkoumával rozhodnutí prvoinstančního orgánu o námitkách proti provedeným záznamům v bodovém hodnocení řidiče, měl přijít na to, že při rozhodování

o záznamu v registru řidičů u žalobce a stanovení počtu bodů za přestupek došlo k pochybení a žalobci byly nezákonně přičteny tři body místo zákonných dvou. Žalobce má za to, že žalovaný tak měl jednat i bez toho, že by na to byl žalobcem upozorněn, neboť se pohybujeme ve veřejném právu, kde platí zásada, že orgán veřejné správy sám zjišťuje skutečnosti svědčící pro i proti osobě, vůči níž se řízení vede. Žalobce dále uvedl, že odevzdal na výzvu Magistrátu města Plzně řidičský průkaz a do současné doby nemůže používat motorové vozidlo, ačkoliv nenaplnil stanovené zákonné počty bodů, čímž došlo k porušení čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

V.

Vyjádření účastníků při jednání.

Účastníci při jednání setrvali na svých dosavadních tvrzeních. Žalobce svoji argumentaci uvedenou v replice k vyjádření žalovaného doplnil o odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.9.2015, č.j. 6 As 114/2014-55. Žalovaný doplnil, že skutečnosti namítané žalobcem v replice k vyjádření žalovaného jsou opožděně uplatněným žalobním bodem, počítačový systém pro záznam bodů neumožňuje provést to, čeho se žalobce domáhá a rozsudek Nejvyššího správního soudu byl vydán až po pravomocném skončení řízení před správními orgány.

VI.

Posouzení věci soudem.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

A.

Soud neshledal důvodnou první skupinu žalobních bodů.

Jak vyplývá z obsahu správního spisu, žalobce podal dne 15.12.2014 blíže neodůvodněné odvolání. Prvoinstanční správní orgán výzvou ze dne 17.12.2014 k odstranění vad odvolání, resp. o uvedení *„v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo“*, vyzval žalobce k odstranění vad. Podáním ze dne 30.12.2014 žalobce vady odvolání odstranil.

Skutečnosti tvrzené žalobcem se zcela rozcházejí s průběhem správního řízení týkajícího se žalobce. Žalobce byl prvoinstančním orgánem vyzván k odstranění vad odvolání, žalovaný spisový materiál nevracel prvoinstančnímu orgánu k doplnění odvolacích důvodů. Z těchto neexistujících skutečností tak nemohl nastat důsledek, který žalobce z jím tvrzeného dovozoval, totiž, že *„má být zjevné, že již prvoinstanční orgán se věcí nezabýval dostatečně a nevzal v potaz veškeré důkazy, které byly součástí spisového materiálu“*.

Soud neshledal důvodnou ani druhou skupinu žalobních bodů.

Jak vyplývá z obsahu správního spisu, již prvoinstanční orgán od příslušných správních orgánů vyžádal rozhodnutí, která byla podkladem pro záznam bodů v registru řidičů.

Žalovaný pak v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že „v řízení o námitkách byly v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 24.8.2010 č.j. 5 As 39/2010 všechny úkony, které byly potřebné pro účely kontroly správnosti napadeného záznamu. Od příslušných orgánů Policie ČR byly vyžádány pokutové bloky a údaje na nich byly porovnány s oznámeními o uložení pokuty v blokovém řízení a s údaji uvedenými v evidenci, kdy bylo zjištěno, že tyto údaje spolu ve vzájemné souvislosti plně korespondují“. Žalovaný dále uvedl, že „k odvolacímu důvodu, že se správní orgán v odkazu na ustanovení § 123 zákona č. 361/2000., o provozu na pozemních komunikacích nezabýval celkovým skutkovým stavem věci a nezajistil veškeré podklady pro vydání rozhodnutí především i způsobilé podklady rozhodnutí ve věci záznamů v bodovém hodnocení řidiče odvolací správní orgán uvádí, že správní orgán I. stupně jak je již výše uvedeno vyžádal pokutové bloky k namítaným přestupkům, jejichž prověřením bylo zjištěno, že body do bodového hodnocení řidiče byly zaznamenány správně a na podkladě vydaných platných rozhodnutí. Dále bylo zjištěno, že všechny pokutové bloky obsahují veškeré potřebné náležitosti, jsou jasné a srozumitelné a tedy způsobilé pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče. Dále k této věci odvolací správní orgán uvádí, že z rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 9 As 96/2008- 44 je zřejmé, že „správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona o provozu na pozemních komunikacích) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (t.j. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu ustanovení § 123b odst. 1,2 zákona o provozu na pozemních komunikacích) a zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá příloze k zákonu č. 361/2000 Sb. V případě všech namítaných přestupků odvolatele se rozhodně ve spisové dokumentaci tento způsobilý podklad pro záznam bodů ve formě pokutových bloků nachází. K odvolacímu důvodu, že by snad rozhodnutí bylo nesrozumitelné pro příslušníky jiné vrstvy lidské společnosti, než vrstvy odborné odvolací správní orgán uvádí, že v rozhodnutí nejsou užity žádné výrazy, které by byly pro běžného občana nesrozumitelné. Správní orgán I. stupně tvoří všechna rozhodnutí tak, aby rozhodnutí bylo srozumitelné pro běžného občana, nikoli například jen pro „odbornou veřejnost“. Rozhodnutí jsou vydávána v tomto případě pro řidiče, kteří jsou běžnými občany České republiky. Odvolací správní orgán přezkoumal napadené rozhodnutí a nezjistil pochybení týkající se nesprávně zapsané právní normy, na které je v odvolání poukazováno. K tomuto odvolací správní orgán dále uvádí, že pokud by nastala taková situace, kdy by byla právní norma chybně zaznamenána ve smyslu, že za zkratkou Sb., by chyběla čárka a nacházela se zde pouze tečka, nejedná se o chybu takového charakteru, která by zapříčinila nezákonnost rozhodnutí. K vyjádření odvolatele, že správní orgán musí postavit najisto, že se přestupkového jednání dopustil ten, kdo má být za toto jednání postižen a existuje-li pochybnost, nelze jej za přestupek postihnout odvolací správní orgán uvádí, že s tímto tvrzením plně souhlasí. Musí ale zároveň dodat, že v případě přestupkových jednání odvolatele tato pochybnost po celou dobu řízení nenastala. Správní orgán I. stupně vyžádal od příslušných orgánů Policie ČR pokutové bloky, jejichž kontrolou bylo zjištěno, že ve všech případech byla osoba přestupce jednoznačně ztotožněna, a to dle občanského, či řidičského průkazu a rovněž na všech pokutových blocích se shodují osobní údaje přestupce s jeho skutečnými údaji. Není tedy možné, aby v případě těchto přestupků došlo k záměně osoby, která přestupek spáchala. K dalšímu odvolacímu bodu odvolací

správní orgán uvádí, že v tomto případě pro záznam bodů do registru řidičů existoval způsobilý podklad. Body byly zaznamenány nejprve na základě oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, či na základě pravomocného rozhodnutí, ale jak je již výše uvedeno, správní orgán I. stupně si v rámci námitkového řízení vyžádal rozhodnutí, která byla ve věci těchto přestupků vydána (pokutové bloky) a tyto porovnal s oznámeními o uložení pokuty a se záznamy v evidenci řidičů. Rozhodnutí ve věci je v tomto případě způsobilým podkladem pro záznam bodů. Způsob přezkumu bodových záznamů popisuje správní orgán I. stupně na straně č. 3 napadeného rozhodnutí. Jak je již výše uvedeno, přezkoumané pokutové bloky obsahují veškeré náležitosti pro to, aby mohly na jejich podkladě být zaznamenány body do bodového hodnocení řidiče, a obsahují rovněž všechny atributy, které odvolatel uvádí jako nezbytné ve svém odvolání. K použité zkratce „R“ jako označení přestupku rychlosti odvolací správní orgán uvádí, že v tomto případě je z celkového kontextu zcela zřejmé, že se jedná o přestupek překročení rychlosti, jelikož zkratka „R“ je doplněna údaji o stanovené a překročení rychlosti a výsledné rychlosti po odečtu. Dále je zde uvedeno zákonné označení přestupku. Skutečnost, že se v tomto případě jedná o překročení rychlosti, je zcela jednoznačná a je nezaměnitelná s žádným jiným přestupkovým jednáním, které by odvolatel případně spáchal. K tomuto se vztahuje rozsudek Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 4.9. 2012, č.j. 7 As 94/2012-20, kde je uvedeno, že „...s rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifik blokového řízení je možno přijmout i strohé nebo zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje ustanovení § 85 odst. 4 zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Proto postačuje uvedení přestupkového jednání zkratkami Jízda bez použití BP“ nebo „pásy“, jsou-li tyto zkratky doplněny odkazem na ustanovení zákona o přestupcích, ve kterém je přestupek specifikován, a na ustanovení zákona o silničním provozu, které přestupce porušil“. K příloze odvolání, kterou je rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje odvolací správní orgán uvádí, že tato kopie rozhodnutí, resp. jeho obsah řeší určitý specifický případ konkrétního řidiče a není závazný pro další rozhodování jiných správních orgánů. Zdejší správní orgán má za to, že popis přestupkového jednání je na základě výše uvedeného naprosto postačující ve věci záznamu bodů“.

Z právě provedené citace odůvodnění napadeného rozhodnutí jasně vyplývá nedůvodnost námitek žalobce, neboť žalovaný „posuzoval jednotlivé podklady (rozhodnutí v blokových řízeních) z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče“ a zabýval se i žalobcem označeným „rozhodnutím Krajského úřadu Moravskoslezského kraje“. Žalovaný se nedopustil žalobcem namítaným pochybení, tudíž bylo na žalobci, aby eventuálně konkrétními námitkami poukazem konkrétní skutečnosti zpochybnil způsobilost jednotlivých rozhodnutí pro záznam bodů v registru řidičů.

Soud neshledal důvodnou ani třetí skupinu žalobních bodů.

Předně je nezbytné uvést, k tvrzením žalobce, že „jediné důkazy, které žalovaný posuzuje, jsou oznámení od věcně příslušných oddělení policie, kterými je oznamována skutečnost, že žalobce měl spáchat přestupek, který s ním byl projednán, a bylo vydáno

rozhodnutí v blokovém řízení“, se nezakládá na pravdě, jak vyplývá z odůvodnění nedůvodnosti druhé skupiny žalobních bodů.

Pokud žalobce tvrdí, že „i přes specifčnost daného druhu řízení lze rozhodnutí vydat v souladu se všemi zákonem kladenými požadavky, a to tak, aby bylo zcela zřejmé, o jaký přestupek se mělo jednat, kdy a kde mělo ke spáchání přestupku dojít a dle jakého ustanovení zákona byl přestupek kvalifikován a jaká zákonem stanovená povinnost měla být porušena. Z rozhodnutí by měly být patrné údaje o osobě přestupce, místu spáchání přestupku a době spáchání, mělo by být zcela jasné, čeho se měl přestupce dopustit a jakou povinnost stanovenou zákonem svým jednáním porušil. Argument, že přestupce svým podpisem dal souhlas s tímto druhem projednání a správností takového rozhodnutí tak, jak uvádí žalovaný, je dle žalobce naprosto nesprávný. Není možné, aby za správnost rozhodnutí vydaného správním orgánem odpovídal přestupce, a není možné po přestupci vyžadovat ani očekávat takovou znalost práva, aby mohl správnost rozhodnutí posoudit a na případnou nesprávnost upozornit a žádat její nápravu“, lze se s jeho tvrzením ztotožnit, kromě údaje o tom, že žalovaný použil „argument, že přestupce svým podpisem dal souhlas s tímto druhem projednání a správností takového rozhodnutí“. Tento argument žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nepoužil. Tato obecná tvrzení však nijak neprokazují zákonnosti či nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Pokud jde o námitku žalobce, že „přiložená rozhodnutí v blokových řízeních série HG/2014 číslo bloku G 1498901 a série GF/2013 číslo bloku F 0832677 nesplňují dostatečnou individualizaci skutku pro rozhodnutí“, je nezbytné uvést, žádné takové pokutové bloky ani pokutové bloky stejných sérií nebyly podkladem pro záznam bodů v registru řidičů.

Pokud jde o námitku žalobce, že „v případě překročení nejvyšší povolené rychlosti rozhodně přestupkové jednání nevyplývá z popisu „rychlost, R, RJ, rychlost v obci (mimo obec)“ je vhodné zopakovat závěry, ke kterým dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4.9.2012, č.j. 7 As 94/2012-20 (rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud ve zmíněném rozsudku uvedl, že „s rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifík blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovitě formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje ust. § 85 odst. 4 zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Proto postačuje uvedení přestupkového jednání zkratkami „jízda bez použití BP“ nebo „pásy“, jsou-li tyto zkratky doplněny odkazem na ustanovení zákona o přestupcích, ve kterém je přestupek specifikován, a na ustanovení zákona o silničním provozu, které přestupce porušil. V daném případě je zřejmé, že stěžovatel se dopustil přestupků tím, že nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Nelze dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru dojde jedině tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen. V určitých případech se proto lze spokojit i s pouhým uvedením odkazem na ustanovení zákona o silničním provozu, který

stanoví porušenou povinnost, jak je tomu u pokutového bloku L 4443991. U něho se totiž jedná o odkaz na dostatečně konkrétní ustanovení zákonů ve spojení s dalšími údaji, které ve svém souhrnu skutek stěžovatele dostatečně konkrétně popisují. Ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 5. zákona o přestupcích, ve znění účinném v době spáchání přestupku, stanoví, že přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích nezastaví vozidlo na signál, který mu přikazuje zastavit vozidlo podle zvláštního právního předpisu nebo na pokyn "Stůj" daný při řízení provozu na pozemních komunikacích osobou oprávněnou k řízení tohoto provozu podle zvláštního právního předpisu. Ust. § 70 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu stanoví, že při řízení provozu na křižovatce znamená pro řidiče signál s červeným světlem "Stůj!" povinnost zastavit vozidlo před dopravní značkou "Příčná čára souvislá", "Příčná čára souvislá" se symbolem „Dej přednost v jízdě!“ a "Příčná čára souvislá s nápisem STOP", a kde taková dopravní značka není, před světelným signalizačním zařízením. Dalším údajem na přestupkovém bloku je, že přestupek byl spáchán dne 22.1.2010 v 19.10 hod. v Karvině na tř. 17. listopadu. Taková specifikace splňuje požadavek dostatečné individualizace skutku, neboť z kombinace všech výše uvedených údajů je patrné, jakého konkrétního druhu jednání se stěžovatel dopustil a kdy a kde se to stalo“.

Pouze a jen na základě popisu „rychlost, R, RJ, rychlost v obci (mimo obec)“, tedy nelze dospět k závěru o nezpůsobilosti rozhodnutí pro záznam bodů v registru řidičů. Již z tohoto důvodu nemůže být námitka žalobce shledána důvodnou.

Přesto, pokud jde o pokutový blok ze dne 4.10.2011, byly v něm kromě údaje „překročení nej. dov. rychlosti v obci“, označena osoba řidiče, den, hodina, místo, označení porušeného ustanovení zákona, označení za jaký přestupek byla pokuta uložena. Totéž platí pro pokutový blok ze dne 16.10.2012, kde byl uveden údaj „překročena rychl. v obci 50/68 km/h“, i pokutový blok ze dne 1.8.2014, kde byl uveden údaj „rychlost mimo obec 90/113/109“. Na základě těchto skutečností je nezbytné dospět k závěru, že „taková specifikace splňuje požadavek dostatečné individualizace skutku, neboť z kombinace všech výše uvedených údajů je patrné, jakého konkrétního druhu jednání se stěžovatel dopustil a kdy a kde se to stalo“.

Pokud jde o námitku žalobce, že „v případě porušení povinnosti nedržet za jízdy v ruce či jinak manipulovat s telefonním přístrojem není rozhodně dostatečným popisem přestupku formát „telefonování za jízdy aj.“, je odkazem na závěry, ke kterým dospěl Nejvyšší správní soud ve shora citovaném rozsudku ze dne 4.9.2012, nezbytné dospět k závěru, že pouze a jen na základě popisu skutku nelze dospět k závěru o nezpůsobilosti rozhodnutí pro záznam bodů v registru řidičů.

Podkladem pro záznam bodů za přestupek žalobce ze dne 17.2.2011 bylo rozhodnutí žalovaného ze dne 10.1.2012 ve spojení s rozhodnutím prvoinstančního orgánu ze dne 2.11.2011. V těchto rozhodnutích bylo jasně uvedeno, že žalobce „řídil vozidlo a při řízení motorového vozidla držel v ruce hovorové zařízení“ čímž porušil „ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích“.

Na pokutovém bloku ze dne 17.1.2012 byly kromě údaje „držení hovorového zařízení“, označena osoba řidiče, den, hodina, místo, označení porušeného ustanovení zákona, označení za jaký přestupek byla pokuta uložena. Výslovně zde bylo uvedeno „§ 7/c zák.č. č. 361/2000

Sb.“. S ohledem na to, že v ustanovení § 7 není písm. c) v jiném než odstavci prvním, nemůže být žádných pochyb o tom, že žalobce byl sankcionován za to, že „*při jízdě vozidlem držel v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení*“. Na základě těchto skutečností je nezbytné dospět k závěru, že „*taková specifikace splňuje požadavek dostatečné individualizace skutku, neboť z kombinace všech výše uvedených údajů je patrné, jakého konkrétního druhu jednání se stěžovatel dopustil a kdy a kde se to stalo*“.

Namítá-li žalobce, a to pouze obecně, že „*z rozhodnutí dále musí být naprosto zřejmé, kde a kdy mělo ke spáchání přestupku dojít*“, je nezbytné uvést, že na všech pokutových blocích je uvedeno, kdy a kde mělo ke spáchání přestupků žalobcem dojít. Ve spojení se zákonnými ustanoveními na pokutových blocích uvedených, je zcela zřejmé, že sankcionováno bylo deliktní jednání žalobce na „*pozemních komunikacích*“. Z ničeho nevyplývá a žalobce ostatně ani netvrdí, v případě jakého přestupku se mělo jednat o prostor „*mimo pozemní komunikaci*“. Dlužno však doplnit, že nic takového žalobce důvodně tvrdit ani nemůže, neboť jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6.8.2009, č. j. 9 As 96/2008 – 44, „*správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona o silničním provozu) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Správní orgán však v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci)*“. Správnost a zákonnost pokutového bloku tak žalovaný přezkoumávat nemohl.

Konečně k tvrzením žalobce o tom, že „*údaje v rozhodnutí by měly být uvedeny čitelně, srozumitelně a přehledně tak, aby rozhodnutí mohlo být vůbec přezkoumáno. Pokud jsou údaje uvedené v rozhodnutí nečitelné, není možné na základě takového rozhodnutí evidovat body v bodovém hodnocení řidiče, neboť z rozhodnutí nejsou zřejmé okolnosti daného přestupku*“, že „*je třeba takovéto podklady posuzovat individuálně a není možné popisy skutku v rozhodnutí paušalizovat*“ a že „*správní orgán by se jednotlivými podklady měl zabývat tak, aby případně mohl vyloučit nicotnost či nezpůsobilost*“, je nezbytné uvést, že s těmito se ve své podstatě ztotožňuje i soud, avšak tyto obecné proklamace neprokazují zákonnosti či nezákonnost napadeného rozhodnutí.

B.

Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 30.9.2015, č.j. 6 As 114/2014-55, dospěl k závěru, že „*záznam stanoveného počtu bodů v registru řidičů podle § 123b odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), je „trestem“ ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod*“.

V bodě 42 odůvodnění rozhodnutí Nejvyšší správní soud uvedl, že „s účinností od 1.8.2011 byl zákonem č. 133/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, počet bodů za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 zákona o silničním provozu snížen ze tří bodů na dva. Vzhledem k výše uvedeným závěrům je třeba konstatovat, že i na otázku počtu bodů, jaký se má zapsat do registru řidičů, je třeba aplikovat ústavní zásadu mající původ primárně v právu trestním, tedy že trestnost činu se posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán; pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější (čl. 40 odst. 6 Listiny)“.

Vzhledem k tomu, že žalobce vznesl námitku, jejíž důvodnost je podpořena závěry, ke kterým Nejvyšší správní soud definitivně dospěl až v rozhodnutí rozšířeného senátu ze dne 30.9.2015, teprve v replice ze dne 20.8.2015, tj. po uplynutí lhůty pro podání žaloby, musel se soud zabývat tím, zda se jedná či nejedná o pozdě uplatněný žalobní bod.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23.6.2011, č.j. 5 Afs 11/2011-79, uvedl, že „je pravdou, že, jak upozorňuje stěžovatel, Nejvyšší správní soud připustil v rozsudku ze dne 17. 12. 2007, č. j. 2 Afs 57/2007 - 92, www.nssoud.cz a v rozsudku ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006 - 155, publikovaném pod č. 1743/2008 Sb.NSS výjimky z koncentrační zásady vyjádřené pro řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu v § 71 odst. 2 s. ř. s. a pro řízení o kasační stížnosti v § 104 odst. 4 s. ř. s., a to pro případy judikatorních odklonů či obrátů. Podle prvního zmíněného rozhodnutí za situace, kdy je určitá právní otázka setrvale judikována určitým způsobem a až po uplynutí lhůty pro rozšíření žaloby o nové žalobní body dojde ke změně této judikatury, nelze po žalobci požadovat, aby příslušnou žalobní námitku uplatnil nejpozději do uplynutí uvedené lhůty a je naopak možné k ní přihlédnout i tehdy, je-li tato námitka uplatněna žalobcem při jednání, resp. vyjde-li ve smyslu § 76 odst. 3 s. ř. s. taková vada při jednání najevo. Obdobně podle druhého zmíněného rozhodnutí, dojde-li k zásadnímu a překvapivému obrátu do té doby ustálené a jednotné judikatury až po uplynutí uvedené lhůty, kdy bylo možné danou námitku uplatnit v řízení před krajským soudem, nebrání stěžovateli § 104 odst. 4 s. ř. s. v uplatnění této námítky v řízení o kasační stížnosti, neboť nelze tvrdit, že by stěžovatel tuto námitku v řízení před krajským soudem ve smyslu tohoto ustanovení uplatnit mohl“.

Soud má za to, že usnesením rozšířeného senátu ze dne 30.9.2015, č.j. 6 As 114/2014-55, došlo ke zcela zásadnímu judikaturnímu odklonu, neboť jeho závěry jsou v rozporu se stávající správní praxí, ostatně i závěry jiných senátů Nejvyššího správního soudu. O odlišnosti dosavadních názorů svědčí i k usnesení připojená odlišná stanoviska některých soudců.

Za této situace má soud za to, že je s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu zmíněnou při citaci závěrů uvedených v rozsudku ze dne 23.6.2011, nezbytné považovat za včasné žalobní body žalobní body opírající se o závěry uvedené Nejvyšším správním soudem v usnesení rozšířeného senátu ze dne 30.9.2015, které byly uplatněny v rozumné době po jeho vydání. Při učinění tohoto závěru je nezbytné konstatovat, že žalobce mohl vznést námitku uvedenou teprve v replice v rozumné době po vydání usnesení Nejvyššího správního soudu. Uplatnil-li ji tedy žalobce již více jak měsíc před vydáním rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, uplatnil ji včas, neboť ji mohl uplatnit ještě i později.

Z pohledu této žalobní námitky je nezbytné považovat napadené rozhodnutí za nezákonné.

Žalobce se jednoho z přestupků dopustil dne 17.2.2011. Žalobce byl sankcionován za to, že „řídil vozidlo a při řízení motorového vozidla držel v ruce hovorové zařízení“ čímž porušil „ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích“. Řízení o tomto přestupku bylo pravomocně zakončeno rozhodnutím žalovaného ze dne 10.1.2012, č.j. DSH/485/12, které nabylo právní moci dne 17.1.2012.

S účinností od 1.8.2011 byl zákonem č. 133/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, počet bodů za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 zákona o silničním provozu snížen ze tří bodů na dva.

Správní orgány proto byly, odkazem na závěry, ke kterým dospěl Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu, povinny za předmětný přestupek v registru řidičů učinit záznam dvou, nikoli tří bodů.

K připomínce žalovaného o tom, že „počítačový systém pro záznam bodů neumožňuje provést to, čeho se žalobce domáhá“, je nezbytné uvést, že i „počítačový systém“ musí respektovat závazný výklad předmětné právní úpravy.

VII.

Rozhodnutí soudu.

Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

VIII.

Náklady řízení.

Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto mu soud v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. přiznal právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu ve výši 3.000 Kč a v nákladech za právní zastoupení advokátem. Pro určení odměny advokáta se užije vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Žalobce byl v této věci postupně zastoupen dvěma advokáty. Dřívější zástupce žalobce JUDr. Radek Bechyně učinil ve věci dva úkony právní služby, a to převzetí a přípravu zastoupení žalobce [§ 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu] a podání žaloby [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Současný zástupce žalobce Doc. JUDr. et Mgr. Jan Brázda, Ph.D. učinil ve věci tři úkony právní služby, a to převzetí a přípravu zastoupení žalobce [§ 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu], podání repliky [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] a účast na soudním jednání [§ 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu]. Jelikož žalobce měl v této věci úspěch jen díky počínání svého současného zástupce, nelze převzetí a přípravu zastoupení advokátem JUDr. Bechyněm a jím

podanou žalobu považovat za důvodně vynaložené náklady. Soud proto žalobci přiznal náhradu nákladů za právní zastoupení jen v rozsahu úkonů právní služby, které učinil současný zástupce žalobce Doc. JUDr. et Mgr. Brázda, Ph.D. Podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 advokátního tarifu činí sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního částku 3.100 Kč. Za tři úkony právní služby tak žalobci náleží částka ve výši 9.300 Kč. Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku ve výši 300 Kč, tj. za tři úkony na částku ve výši 900 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupcem žalobce je advokát, který je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající této dani. Částka daně z přidané hodnoty činí 2.142 Kč. Náklady řízení tedy včetně DPH činí částku ve výši 15.342 Kč. Lhůtu k plnění určil soud podle § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s. Místo plnění určil soud v souladu s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s. Pokud jde o náklady řízení v souvislosti s návrhy na přiznání odkladného účinku žalobě, tyto soud žalobci nepřiznal, neboť žalobce nebyl v řízení o návrzích na přiznání odkladného účinku žalobě úspěšný.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 26. dubna 2016

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Lenka Kovandová